

МИРОЉУБ ТОДОРОВИЋ

СКЕЊ СЕ НЕ ПРАШТА
(ШАТРО ЖВАКЕ)

КЛУБ КЊИЖЕВНИКА

Киснем са Војом Дилинцером у Клубу књижевника. Пијуц-камо вискозу и шацујемо инвентар.

Ово ти је фазон-бирцуз. Долази само одабрана клијентела: политички дркоши, глумачка боранија, тропа писци, нови ловатори, те-ве шалабајзери, провинцијски бумбари, „славне” фаце из „Курира”, „Великог брата” и „Фарме”. Ту можеш да ждракнеш цео шминка Бегиш. Ћалапрдају, размазују пљувке, бистре политику, фолирају се, показују своје безвезне фрњокалице и мондиш перје.

Воја ти је овде староседелац. Већину раје ђанише а са некима је и на „јеби си матер”.

МИШКО МИ СЕ УМУСИО

Ето и то да ми се деси.

Збарио сам рибу у кафићу. Одлепили смо жваку, зезали се. Позвао сам је у гајбу.

У гајби смо наставили чешљање језика уз сентиш мјузу, лаку цирку и ватарац. Риба је добро штуцала кљове.

Онда је почео стриптиз. Фрљокнула је прво дуксерицу, блуз-халтер, па пртљу и минималке.

Седео сам на зембиљу и шацовао је. Нешто није било у реду. Нисам се попалио. Риба је била јебозовна али је мене нешто стопирало. Мишко ми се умусио. Кулирао је. Никако да се дигне.

СЛОЖИЛА ЈЕ ФАЦУ

Певнули су ми да морам одвојити табане до Симе Шрафцигера. Тај гелиптер нам је био преко потребан. Ствар је била чупава и не може више да се цинцулира. Ако и даље зевамо пропашће нам готивна шљака.

Сима је становао, богу иза ногу, негде на крају Бегиша. Нова недавно усељена сандучара, гајба на трећем спрату.

Зазвонио сам. Отворила је млада риба забринуте фаце.

– Да ли је Сима кући? – питао сам.

Жаруље су јој севнуле. Сложила је фацу.

– Закаснио си – испљунула је и на брзака затарабила врата.

СКЕЊ СЕ НЕ ПРАШТА

– Чуј – испљунух Ивану – ти си шлагер момак немој да прчкаш око те ваљуге. То је чупава шема, тражи да кефало максимално штрика. Можеш да збрљекнеш ствар, бубнеш у булу, а онда оде глава. У том послу не ваде се флеке, скењ се не прашта.

НИЈЕ ГА ЗАРЕЗИВАЛА

Уна је била кајмак клинка. Пржила је мачоре. Волела је да бацају фарове на њу, да је шмекују.

Кад је била у нашем друштву Тоша Звекан је трептао ко сојка на југовину. Зракао је у Уну ко у светицу. Добијао ишијас трепавица. Церио се ко луд на брашно. Продавао буве. Тркељао безвезне штосове само да привуче њену пажњу.

Она га није зарезивала. Ћалапрдала је с другим фрајерима, заразно се клиберила, не зентујући његову набацоку.

Зацрвењен, надрндан, бесан ко овца, Тоша би спустио жмигавце и зачепио баљоз.

У БУЛИ

– Кужим нешто си ми надрндан, неко ти, изгледа, наштрикао живце. У чему је квака? – пита ме Мунгос.

– Ма синоћ на поци нисам био таличан. Остао сам кратак а онда зајмио лову. Није нека ловуца али не волим да будем у були и зајмим лову.

– Нема фрке – одврати Мунгос – због тога не треба да се нервозираш и тањиш живце. Лову да изађеш из буле одмах ћу ти одвојити.

МРЗИМ

Мрзим своју тесну шоферку купљену на бувљаку.
Мрзим политичке дркоше што замајавају народ.
Мрзим коке које на сваком кораку прже своје рогоње.
Мрзим ћорави пасуљ од кога по цео дан фарбам ваздух.
Мрзим уске пантишке што ми стежу коћавце.
Мрзим учене цвикераше који стално терају мајмуна да повраћа.
Мрзим овај мардељ, ову рупчагу у којој сам се испиздио и где
ћу да оладим папке.